

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1913.

Leto XIV.

Voznikove pesmi.

Pesem o vetru.

O, hiter si, veter, a hitra še bolj
sta vranca čila oba,
kot z bliski vihar gre čez goro in dol,
in daleč za njima griva vihrá!

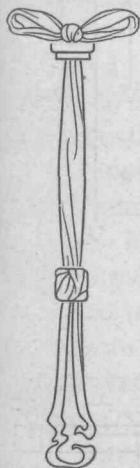
Pa kakor ta vranca, veliko še bolj
življenje to moje hiti, hiti,
da komaj dohaja ga žalost, radost,
ha, daleč so zadaj skrbi.

Pa kaj mi vsa žalost in vse skrbi
in radosti sladki napoj,
hi, vranca, hi, hitro, naj gredo skrbi,
samo da sta vidva z menoj!

Pesem o cesti.

Bel si, moj dom, kakor hišica v vasi,
ali si velik, prostran, ves visok —
cesta, ti dom si mi, ti domovina,
ti si mi mati, jaz tvoj otrok.

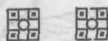
In žica brzojavna na drogih
cele dneve brni, brni,
veter od nje gredoč se poslavlja,
daleč v tujino hiti.

Čuj, še žica brni, brni,
ali žica govori, govori,
v daljo za glasom strme mi oči,
kakor s prstom kaže mi v svet.

Hi, v tujino, v daljni svet,
tam bomo služili dvajset let,
tudi tam cesta je bela vsa,
o, tudi tam domovina mojá.

Dan.

Od treh do večera,
od treh do večera,
od treh do večera nam solnce gori,
od treh do večera nam klas zori,
od treh do večera.

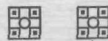
Od tega je nekaj za moja konjička,
od tega je nekaj za mene,
a z drugim, a z drugim si hišo zgradim
vrh gore zelene!

Od treh do večera,
od treh do večera
navozim si kamenja sivega,
na gori zeleni si hišo zgradim,
da enkrat pod svojo vsaj streho zaspim.

Zadnja.

O, Gospod, ozri se nazaj,
preglej in preštej pota moja vsa:
mного sem vozil po kamnu, po gladkem,
mного sem vozil v dol in breg,
ni čudo tedaj, da mnogo zavozil
sem tudi vstran in vprek.

Ozri se zdaj name, Gospod,
potolaži v srcu si name jezo
in véliko daj mi odvezo:
zadnjič navzdol gre moja pot!

Cvetko Gorjančev.

IVO TROŠT:

Vodna Vila.

davnih časih je bival ob jezeru pod Preserjem bogat kmetovalec Lipovec. Sočni travniki ob gorskem potoku izpod Krima so mu dajali dovolj krme za živino, gozdovi na Krimu kurjavo in divjačino za vse nedelje in praznike v letu, a bližnje jezero, mnogo večje kot danes, rib za vse petke in poste na leto. Mirno in zadovoljno je živel Lipovec, ko mu je družina pomagala obdelovati mastno zemljo ter so mu Vile, njegove prijateljice, napovedovale ugodni čas za setev, žetev in košnjo. Njegovi sinovi so bili znani pridni delavci in so se kmalu vsi — razen najmlajšega — poženili na sosednja posestva, kjer niso imeli moških delavcev in mladih gospodarjev. Tudi hčere so se pomogle k sosedom, kjer so nadaljevale in napredovale v marljivosti.

Lipovec pokliče zato neko nedeljsko popoldne svojega najmlajšega sina Ratka k sebi pred uljnak in mu reče: »Glej, sinko, sami smo z materjo pri hiši. Kdo bo poslej obdeloval te - le naše prijazne tokave, kdo bo žel in kosil in pasel po naših senožetih? Take so kot kožuhovina, in govedo se pase po njih, kakor bi jim pred smrčkom potresal soli, a konji žro otavo in loček ob vodi, kakor da si jim natresel v jasli pšenice. Ratko, vse bo tvoje. Le družico si poišči, da ti bo pomagala delati in ti bo svetovalka v sili.«

Sin je bil v zadregi. Ne zato, ker ni poznal deklet iz okolice, zakaj vsaka bi bila zadovoljna za nevesto k imovitemu Lipovcu ob jezeru, če

bi jo bil vprašal; Ratko je bil zato v zadregi, ker se je bal povedati očetu, da ima že izbrano gospodinjo, ki pa staremu gotovo ne bo všeč. Molčal je in strmel v čebelno žrelo, kjer so pridne živalce neutrudoma letale vun in noter.

Zato povzame zopet oče besedo: »Ne boj se, Ratko! Mlad si še, a nevesto dobiš lahko iz najuglednejše rodovine — pomisli Bogatinovo Velmo izpod Rakitnika. Samo kako obširno sorodstvo ima! Tudi mi bomo poslej med njim!«

Ratko odkima.

»Lahko vprašam, če hočeš, Starejšinovo iz Kamnika. Pridna je in lepa kot roža in rada bi prišla k Lipovcu, zakaj tudi mi nismo zadnji ne zastran bogastva, ne sorodstva. Moj ded je bil velmož, ki je nosil oklep in čelado, da bi se ustrašil, ko bi ga danes ugledal.«

Ratko odkima.

»Vzemi Jerebovo s Planince. Malone sosedje smo, in Vida je kakor rojena za naš dom. Bogata ne bo, pa se razume v gospodinjstvu.«

Tudi sedaj odkima Ratko.

Stari Lipovec se nevoljno počehlja za ušesom in se začudi: »Ratko, ne razumem te. Ko je moj pokojni oče meni govoril take besede, kakor danes jaz tebi, sem poskočil tri črevlje od tal in zavriskal, da je odmevalo za deveto goro. Še tisti večer sva šla snubit in ne zaman.«

Sin si izprósi odloga do jutri.

*

Lipovec je imel pet sinov. Ravni so bili kot smreka v gori in močni kot hrast na Bregu, pa se niso bali nikogar. Žvižgali so lepše kakor kos v grmovju in peli lepo kot zagorski zvonovi. Ko so šli skozi vas, so jih občudovali ljudje, v gozdu so se jim bližale bele deklice v vejah najvišjih dreves, da bi občudovale njih petje in postavo. Gozdne Vile so žalovale tri dni in tri noči, ko so se poženi Lipovčevi sinovi na bogate sosednje domove, kjer so prevzeli gospodarstvo.

Še najzastavnejši je bil Ratko. Pel je tako milo pri čredi, da se govedo ni maralo pasti in je rajše lačno primukalo nazaj v hlev, samo da je poslušalo. Konji so strigli z ušesi in veselo razgetali, ko so ugledali Ratka. Ptice v gozdu so utihnile, ko je začel žvižgati, in ribice so pokazale vse svoje šobčke iz jezera, da bi jim ne ušel noben glas Ratkove lepe žvižge. A ne samo ptičke v gozdu in ribe v vodi so občudovale Ratka. Celo mogočni krimski mož, strah in dobrota širne okolice med Ljubljano in Cerkniškim jezerom, ga je rad gledal kje na skrivnem, ko je v gozdu podiral, klestil in nakladal jelova, bukova ali lipova debela. Najvišje drevo je zagrabil za vršiček in izpulil s korenino, kakor pulijo ženske jeseni lan ali konoplje. Ako konjiči niso mogli vsega vleči, kar je izrval, je sam položil konjiče na voz, se zapregel in potegniti vse skupaj domov pred hišo, zraven je pa žvižgal veselo pesemco.

Tudi za njim so se ozirale gozdne Vile, a zdel se jim je premočan, dasi lep, zastaven mladenič. Niso mu bila posebno všeč tista meglena, skoro prozorna bitja. Rajši se je mudil ob tihih poletnih večerih ob jezeru, kjer je ubiral slavček svoje strune in mu je v gori odpeval črni kos. Polni mesec se je režal z neba v jezero in iz jezerske globine Ratku v obraz, a Ratko se je šmejal obema; onemuna nebu in bratcu v jezeru. Veselo je zažvižgal, pa je utihnil slavec in umolknil kos. Ribice so prikazale radovedne glavice na jezersko površino in pile glasove njegove pesmi. Tedaj pa se dvigne tam izza najgostejšega vrbovja svetel oblaček in se približa Ratku. Ob najbližji skali se ustavi in izpremeni v belo oblečeno deklico. Modre oči je imela uprte v mladeniča, lase razpletene po hrbtu, svetlo rumene lase kakor zrela pšenica, a belo ohlapno obleko ji je oklepal zlat pas. Ko bi je Ratko ne poznal, bi mislil, da je angel, a je dobro vedel, da je njegova znanka — vodna Vila iz jezera. Sama zna lepo peti, pa je le prišla poslušat Ratka na jezerski breg. Ko je dovršil svojo pesem, je zapela vodna Vila tako lepo, da je Ratko nehote zlezal k njenim nogam pod skalo kjer je slonela, in željno pil njene glasove.

Vsak mesec o luninem ščipu sta se shajala na tem mestu. Ratku je bila Vilina pesem tako všeč, da je izrekel željo, naj bi skupno poizkušala, kakšno bi bilo združeno petje. Vila je najprej odločno odkimala. Ko je pa videla, da je silni dečko zastran tega užaljen in žalosten, ga potaplja po rami in reče: »Ratko, drugače ni to mogoče, kakor če me vzameš za ženo.«

Ratko je sedaj neverno odkimal z glavo, češ: To je nemogoče!

»Mogoče«, de Vila, »če jaz hočem in če ti hočeš.« Mladeniča je prevzela misel, kako lepa bi bila šele dvočlasna pesem iz njegovega grla in iz ust Vile, njegove ženice, pa je pritrdil: »Hočem!«

Nemirno se je zganila bela deklica na skali, zakaj dotlej ni še nihče slišal, da bi se bil človek poročil z vodno Vilo. Zato je opozorila Ratka na težave, ki se jima bodo urivale na pot združitve, pa slednjič premagata vse, če bosta zložna.

Tisti večer, ko si je bil Ratko izprosil od očeta dan odloga, je bil zopet ob jezeru. Požvižgal je, in Vila je bila pri njem. Ko ji je povedal do konca, kaj se je zgodilo, ji ni zatajil niti svrje zadrege, kako bo s svatbo, če Lipovec pritrdi njiju združitvi.

»O, ti moj ljubi pevec! Močan si in velik, toda razuma nimaš in razsodnosti nimaš. Poslej bom mislila zate jaz vse dotlej, dokler bova zložna, kar pomeni: dokler bo tebe samega veselila najina skupna pesem.«

In vse mu je razodela, kako in kaj mora preskrbeti za svatbo in sprejem neveste na svojem domu.

(Konec.)

M. PIRC:

Zakaj je Tonček moral hoditi po berglah.

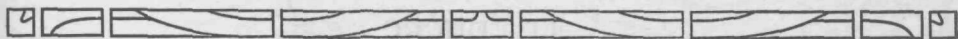
onček je bil sin imovitega trgovca in župana v trgu K. pod Jelovco na Gorenjskem. Brezskrbno so mu tekla mladostna leta; vedno je imel množico malih prijateljev in prijateljic okolo sebe, in vsak dan so se igrali kako novo igro. Poleti jim je bila največja zabava, če so se vozili z majhnim vozičkom po gladki cesti in se igrali »železnico«, pozimi pa so se sankali po poti, ki je držala od male romarske cerkvice po hribu navzdol v trg.

Veličasten je bil pogled od cerkvice proti snežnobelemu Stolu. Pa kaj so bile mari malim razposajencem prelepe gorenjske planine! Še pogledali jih niso! Komaj so prisopihali s svojimi sankami do cerkvice, pa so se zopet obrnili, sedli na sanke, in že je šlo po precej padajoči poti navzdol. Sankališče je bilo dolgo kakih 800 metrov. Nevarnosti spotoma pravzaprav ni bilo nobene; če so jo sredi pota dobro zavili mimo znamenja, potem je šlo vse prav; kdor pa tega ni znal, no, ta se je pa malo posvalkal po snegu, in v par trenutkih ga je neslo že zopet dalje. Drugače pa je bilo, kdor se ni mogel zaradi hitrega teka ustaviti na koncu sankališča; tam je namreč križala sankališče glavna tržka cesta, poleg katere je tekel majhen potok. Res so bile poleg ceste močne rante, a občinski možje so jih postavili le zato, da bi ne zavozili konji v potok, na to pa niso mislili, da se bodo sankali pozimi naši paglavčki na brzih sankah naravnost proti potoku.

Pa pozabljivost občinskih mož so mali sankachi kmalu spoznali in kadar so pridržali v najhujšem diru od cerkvice do glavne ceste, tedaj so se nagnili v stran — in vsak se je skopal rajši v snegu nego v potoku. Tončku pa je vendar nekoč izpodletelo. Kakor blisk je švignil preko ceste — in pod ranto v potok. Joj, kako je zeblo! Nevarnosti, da bi utonil, ni bilo, ker je bil potok premajhen, a zeblo je, zeblo! Urno so mu priskočili tovariši na pomoč, nekateri so ga vlekli za obleko, drugi za roke, zopet drugi pa kar za lase iz vode, sanke pa so odplavale do grabelj so-sednjega mlina.

Prestrašeni starši so položili Tončka v postelj, da bi mu mrzla kopal ne škodovala, a vsa njih skrb ni nič pomagala. Tonček je letal sicer že drugi dan zopet po cesti, a čez mesec dni po onem dogodku je opazil Tončkov oče, da fantek vleče pri hoji levo nogo nekako za seboj. Vprašal ga je, če ga kaj boli, a Tonček ni čutil ničesar. Nobenih bolečin ni bilo, in vendar se je Tonček pri hoji gibal vedno bolj na levo. Kar naenkrat — bilo je v noči sv. Štefana — pa se zbudi Tonček iz spanja, leva noga ga je v zgornjem sklepu neizrečno bolela. Vso noč je jokal in stokal, kaj vso

noč! Ves mesec je trpel strašne bolečine. Olajšati mu jih ni mogel niti zdravnik, ki ga je hodil zdraviti iz bližnjega mesta po dvakrat na teden; sedaj je bilo vsem jasno, da si je Tonček nakopal bolezen, ko je padel v vodo. Noga je vedno bolj otekala, slednjič pa se je oteklina predrila, in bolečine so ponehale. Tudi rana se je zacelila, a Tonček ni mogel stopiti na levo nogo, ki je postala nekoliko krajša od desne. Nesrečni starši so poslali po sosednjega mizarja Cenetovega Naceta in ta je napravil ubogemu Tončku dve bergli, ki sta mu za silo nadomeščali bolno nogo. Kmalu je bil deček zopet na cesti med brezskrbnimi svojimi prijatelji. Nepopisno so ga bili veseli, a v srcu jih je tudi bolelo, ko so videli, kakšne posledice je imela neprevidnost pri sankanju.

Zupančičev Savo
kot gorenjski pastir

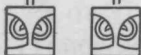
Očetu.

V deželo k nam že zima je dospela,
na vrlih zadnje cvetke so cvetele,
na topli jug so ptičke odletele,
ko prišla po te je ženica bela.
Odšel od nas si, skrbni oče,
solzé za tabo sinko joče . . .

Odprla se globoka je gomila,
in v hladno zemljo smo te položili,
in črno zemljo s solzami rosili.
Oj, kaj nam bleda žena je storila!
Le spavaj mirno v tihi jami,
saj vidimo se nad zvezdami! . . .

Davorinov.

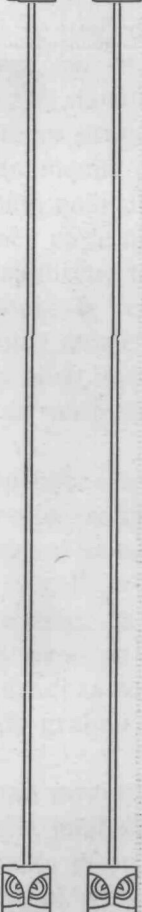
Tri ptičke.

Ptice tri so k meni priletele,
pesmi tri na oknu mi zapele:
Dela prva ptička o mladosti,
o lepoti njeni, o radosti.
Večno bi jo bil poslušal,
nikdar se je naposlušal.
Vse okolo nje je oživel,
ali petje ji je onemelo . . .

Priklonila druga ptička se, zapela:
„Večno ti mladost ne bo cvetela.
Dij jo, pij jo, toda ne izpij je,
za prihodnost nekaj v srcu skrivaj je!
Težko bilo sicer bi v starosti,
če bi nič ne bilo v njej mladosti.“
Rad bi dalje še jo bil poslušal,
ptičko modro vjeti sem izkušal:
vse je v meni zagorelo,
ali petje nje je onemelo . . .

Rezko vran na oknu je zakrakil:
„Vjemi me, jaz rad te bom počakal!
Davno že je cvetje ovenelo,
davno dvoje ptičk že odletelo.
Ena le ima še priti,
z eno bode nama se boriti.
Krut bo boj, a bo junaški,
venec zmage — prt mrtvaški.“

Andr. Rapè.

PRILOGA ZVONČKU

K. STR.:

Lov na svisca ali marmotico.

Lov na svisca je v alpskih deželah jako priljubljen. Alpski lovci ga imenujejo »Mankey«. Ker je žival zaradi svoje neokretnosti silno plaha in obenem grozno previdna, morajo biti lovci jako oprezni in vztrajni. Njegovo stanovanje je podobno stanovanju našega domačega kunca: to je luknja, ki jo sam izkoplje. Navadno prebiva v onih gorskih krajih, kjer ne raste več drevje, ampak je gorsko pobočje pokrito samo z nizko travo ali nizkimi gorskimi zelišči.

Večji del leta prespi v svojem bivališču. Ker pa je njegovo meso jako tolsto in okusno, posebno pečeno, ki ga v Švici posebno cenijo, najsiho sveže ali prekajeno, ga prav strastno love, kakor n. pr. našega glodača polha. Kako pa love tega prekanjenca, hočemo v naslednjem povedati.

Lovec vzame puško z ozko cevjo in se poda v eno onih dolin, kjer se žival nahaja. Tam se skrije za kako skalo, kjer pa mora tiho in mirno paziti. Provročiti ne sme nikakega šuma ali pa se premikati semtertja, da celo kaditi ne sme. Ako je tako miren kakih 20 minut, postane žival radovedna in pokuka zopet iz lukenj, v katere se je bila o prihodu lovca poskrila. Najprvo, kar sedaj napravi, je, da se prikaže cel iz luknje in zažvižga. Na ta žvižg odžvižgajo vse živali, ki se nahajajo v okolici. Nato sede na zadnji nogi pred luknjo ter se začne umivati s sprednjima nogama kakor mačka. Lovec pa tedaj ne sme streljati na žival, zakaj tudi ako je zadeta, še vedno lahko smukne v luknjo, iz katere je ne more dobiti, ker se tam zarije in pogine. Mirno mora torej čakati, da se čuti žival popolnoma varno in da tudi druge, v okolici se nahajajoče pokažejo, da ni nevarnosti.

Tedaj se poda, toda navadno le nekoliko korakov izpred svojega doma v okolico, kar pa je navadno usodepolno zanj. Ob taki priliki postane vse živo v okolici. Kakor hitro pa je lovec napravil v svoji neprevidnosti kak šum, tedaj se zasliši močan, oster brlizg, in kakor bi trenil, puhnejo živali v svoje luknje in prej tako živa okolica je kakor izumrla. Živega ulovljenega nauče vsakovrstnih stvari in hodijo z njim po svetu.

Svizec ali marmotica je zajčje velikosti in precej neukretna žival. Ima jako debelo široko glavo. Ušesa so majhna in okroglasta. Skrita so v rumenkastosivem kožuhu, ker hodi pod zemljo. Rep je košat in meri eno tretjino celega telesa. Na nogah ima gole podplate. Na sprednjih nogah ima 4, na zadnjih 5 močnih črnih krempljev, da si z njimi pripravi stanovanje, ki si ga s posušeno travo nastelje. Hrani se s svežimi sočnatimi rastlinami in koreninami.

Pesem o snegu.

*„Sneg, ti na mrzlem tam zunaj ležiš,
pri nas pa je gorka peč,
če bi vas zeblo, kajneda, otroci,
pa kar na njo bi šli leč!“*

*Sneg se je ujezil in na streho,
na hišo košato je legel:*

*„Zdaj pa ne pojdem doli prej,
da zmrznete vsi mi v njej!“*

Cvetko Gorjančev.

TONE RAKOVČAN:

Mlakarjeva Ivka.

(† 26. X.)

alostno se je glasila njena povest...

Živela je, živela brezskrbno, veselo, kakor živi nešteto otrok, ljubila je svet, ljubila vse, kar jo je v bližini obdajalo. — Pa dihnil je strupen dih, mladi plamenček je še enkrat živo vzplapolal — pa ugasnil za vedno.

Kako prijazna je bila Mlakarjeva Ivka! Rdeča usteca ko črešnje vedno na smeh, okrogla, zdrava ličeca in tako lepo modre oči, da bi zanje odtrgal z nebes zvezdico, ki mi je sijala vsak večer, ter jo zamenjal. Njen glasek je trepetal, pa vriskal, plakal, pa tožil, a zvenel, kot bi rahlo potegoval lok po strunah, ki jih je napela roka veselja.

Ljubila je najbolj mamico, svojo največjo srečo. Kako dobra je bila do nje!

Prišli so zimski večeri, večeri, v katerih se je naslonila njena glavicica na mamino srce, ko je čutila mamica, da ima vendar še nekaj na svetu — in čudno — pri srcu ji je postalo tesno. — Kaj, ko bi ta cvet usahnil!

Zažvižgala je zunaj burja, težka misel je šla v materino srce — ne, mlademu cvetu prizanese usoda. — In stisnila je mamica svojo Ivko k sebi, Ivka pa jo je gorko poljubila...

Priskakljajal je v kuhinjo bratec Janko.

»Mamica, zapojmo!«

»Da, Ivka, zapojmo —«

In zapel je njen glasek tiho, otožno:

„Kje so moje rožice . . .“

Mamica pa je spremljala še bolj tiho, da se je potopila v pesem sreče vsa hiša, da se je topilo v materinem veselju srce, ki je ljubilo Ivko, in ki ga je Ivka ljubila z vso ljubeznijo.

Prišla je pomlad — minilo je poletje, porumeneli so bregovi, rožice so venele, ptičke so pevale zadnje pesemce ter se poslavljale pod okencem — kjer je ležala Ivka.

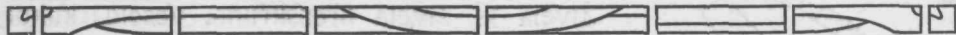
Bleda ličeca je imela, blede usteca, zaprte oči, bel venec krog glave — tako kot bi spala. V sklenjenih rokah je držala razpelo, ob znojju pa so ji gorele svečice smrti.

Plakala je mamica, plakal je bratec — a Ivka se ni zdramila...

Prišla je jesenska noč. Zvezde so blestele kot solze, skozi noč je šla pesem. Tam nekje iz dalje je prinesel vetrec glasove fantov, ki so prepevali:

Pojdi, zvezda, plavaj v daljo,
nekaj v srcu mi veli —
da dekletce sredi kože
bolno v postelji leži . . .

Ivka pa je spala že doli koncem vasi pod gomilo in na njenem grobu je rastle krvav nagelj.

Oj, povejte!

Oj, hitri vetrovi,
povejte mi vi,
kako se za carja
moj sinko bori?

Oj, zvezdice jasne
in blede vaš soj,
povejte, kje sin
se nahaja nocoj?

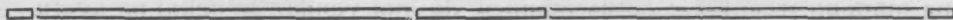
Saj vetri hiteči
in zvezde vedo,
da materi sinko
se vrnil ne bo . . .

Oj, bistri potoček
in biserni val,
povej, če moj sinko
na polju je pal?

Vetrovi so veli,
potoček šumljal,
odgovora materi
sivi ni dal.

Vzdihuje, vprašuje
matjuška zaman,
čez bojno ravnino
pa kraka gavran . . .

Davorinov.

Zimska pesemca.

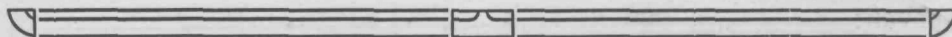
Ostrigla jesen te je, zemljica,
kot ovčico belo, bolno,
a glej, zdaj dobila nazaj si spet
to mehko, belčkano volno.

Spomladi kot deklica v rožah si vsa,
kot velik, čudolep svet,
kot ptičice drobne ti hodijo deca
med rožice pisane pet.

Poleti: pšenica sklasi se visoka,
zažvižga si kmetič brezbrizen.
Jesen; porjavi zopet pisana loka,
spet janček si ostrižen, ponižen.

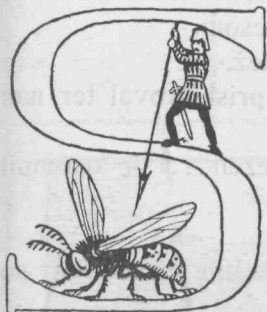
Ej, da tudi meni bi bilo tako:
zdaj gorek kožušček kot janček ponižen,
spomladi ves mlad, poleti vesel,
pa čeprav na jesen tudi ubožec ostrižen.

Cvetko Gorjančev.

TONE RAKOVČAN:

Čarovnik Med.

redi oddaljenih poljan je stal svoje dni lep gradič z imenom Cvet. Imel je bele stene kakor mleko, med stenami pa je visela rdeča luč, da se je bleščalo nadaleč. Bilo je v njem več sob in v zadnji sobi, v najskrivnejšem kotu je živel čarovnik Med. Bil je zvit možic! Časih se je kazal svojim obiskovalcem jako sladkega, časih se je pa poskril v zadnji kot, da ga je bilo mogoče dobiti le z veliko težavo.

O tem gradu so zvedeli tudi trije orjaki iz davnega rodu Sršenov in si prisegli, da morajo gradič dobiti in čarovnika odvesti s seboj.

Imenovali so se Kradež, Snedež in Tepež. Stanovali so v gradu pod gričem in so bili jako predrzni — posebno Kradež in Snedež. Kradež je vse ukradel, kar je videl, Snedež pa skoro vse pojedel, kar je Kradež nakradel. Tepež je pa vedno oba natepel, kadar je bil bolj na jezno stran obrnjen. Sicer sta se ga prva dva nekoliko bala, toda ker je bil njihovega rodu, sta ga že prenašala, da so bili tako vsi trije skupaj.

Nekega jutra so odjadrali vsi trije oboroženi z ostrimi sulicami, ki so jih nosili zadaj za pasom, proti čarovnikovemu gradiču. Do tja je bila dolga pot, in ker so bili utrujeni, so počivali. Zmenili so se dodobra, kako in kaj. Kradež bo potrkal na vrata in s tankim otroškim glasom poprosil, naj čarovnik odpre — zagrabil ga bo potem takoj za lase in ga s pomočjo Snedeža in Tepeža privlekel na svetlo. Nato ga bodo močno zvezali in odvedli s seboj. Ako se bo pa protivil, ga bodo zbadali s sulicami. Ujeti ga morajo, naj velja, kar hoče!

Ta pomenek je pa čul vitez Čmrlj, ki je imel stanovanje v zemlji, na kateri so orjaki počivali. Bil je velik prijatelj čarovnika Meda. Zato je sklenil neopaženo zlesti iz stanovanja in naznaniti Medu pretečo nevarnost.

Izmuznil se je tiho. Hitel je na vso moč, potrkal na vrata ter s par besedami razložil čarovniku vse. Ta se mu je zahvalil, pustil vrata na stežaj odprta, pa se izpremenil v veter.

Hipoma je začelo pihati čez poljano, da so šli orjaki komaj dalje. Jezili so se, in ker je bil jezen tudi Tepež, je zagrabil poleno in našeškal oba tovariša, da je bilo joj. Toda to bi še bilo! Pa je zapihal močan veter in pometal vse tri ob tla. Zdaj so komaj, komaj šepali naprej. Slednjič so vendar prikrevsali po velikem trudu pred gradič. Veselo je vzkliknil Kradež:

»Vrata ima odprta — le čaka naj!«

»Tako je prav, zdaj pride maščevanje!« je zagrmel Snedež.

Tepež je pa resno zapretil: »Ne kričita tako, da vaju ne sliši čarovnik, ker potem bom jezen!...«

Ravno so mislili vstopiti — pa je zatulil vihar, jim zalóputnil pred nosom vrata, vse tri pa odnesel daleč onstran gričev.

Docela izmučeni so posedli v zatišje pod drevesom.

»Izdajstvo«, je komaj slišno izpregovoril Kradež.

»Tako je!« je potrdil Snedež. »Nekdo nam je prisluškoval ter nas izdal.«

»Tiho! Jaz hočem počivati — ako bom pa jezen...« je opomnil Tepež.

In vsi trije so zaspali za nekaj časa...

Ko so se prebudili, so sklenili, da odidejo na prejšnje mesto, kjer so počivali, ker le tam jih je mogel kdo čuti.

Prišli so pred Čmrljevo stanovanje, udrli vrata in z ostrimi sulicami v rokah preiskovali kote. Vitez je čul orjake, prijel hitro steklenico vode, ki mu jo je dal čarovnik, ter se z njo namazal. V trenutku je postal — mravlja.

Jezni kakor gadje so prihrumeli orjaki v sobo.

»Ali si nas ti izdala?« je bobneče vprašal Kradež in loputnil z nogo ob tla.

»Nikakor ne, gospodje,« je ponižno zavrnila mravlja. »Jaz sem ponižna, pa ne stanujem tu — tu stanuje vitez Čmrlj, ki pa je šel zdaj k sosedu v vas.«

»Pojdi in kaži nam pot do soseda, če ne, te prebodemo!« je ukazal Snedež.

»O, jako rada, gospodje!«

In šli so, šli, da so prišli do velikih vrat.

»Tu notri,« je rekla tiho mravlja in pokazala vrata.

Vsi trije so se jeznih obrazov navalili v stanovanje. — Pa gorje! Komaj je izginil zadnji skozi vrata, se je mravlja hitro zasukala trikrat na prstih desne noge in se izpremenila nazaj v viteza Čmrlja. Takoj je pograbil vitez veliko skalo ter jo posadil tik pred vhod. Orjaki so seveda pretili, a iz luknje niso mogli nikdar več. Tepež je bil jezen, kakor še nikoli v življenju in je oba tovariša toliko časa pretepal, da ju je ubil, nato je pa še sam gladu umrl.

*

Vitez Čmrlj in čarovnik Med pa sta od tistega časa še večja prijatelja. Vsak dan ga sme Čmrlj obiskati — pa tudi njegovi sorodniki pridejo zdaj večkrat v vas k čarovniku.

Teta Čebela, stric Metuljček, vitez Čmrlj in čarovnik Med so zdaj nerazdružljivi prijatelji! —

Zimska pot sirote

Moj konjič.

Jaz pa konjiča imam,
nosi me v svet,
kamor želi srce,
tja gre polet.

Jezero in morje,
rek hitri tek,
logi, ravan, polje,
vse je moj svet.

Vrh gorá cesta gre,
gre po ravni,
s solncem nebeškim pot
moja hiti.

Ali ko truden sem
mamin fantič,
hitro domov hiti
misel — konjič.

Misli potujejo
v širni ves svet;
vse pa se vračajo
k mami spet.

Andr. Rapč.

Zima.

Zima je hudobna,
mrzla, brez srca,
kakor mačeha hudobna,
ona ptičic ne pozna.

Tiho mimo okenc gre,
komaj vanje se ozre,
hladne rože zacveto,
to ledene rože so.

Več ne vidi se skoz okno,
ali ptička prileti
in ko trka, je ne slišiš,
mrzla burja bolj kriči ...

Jan Reginov.

Ubožec!

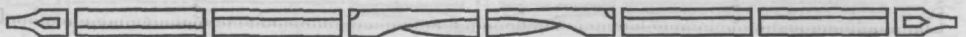
Oh, suknjica slaba
ne greje me nič,
od mraza se tresem
ubogi jaz ptič!

Kaj bede prebijem
in mraza, ljudje!
Vrzite mi zrnja,
drobtinici dve!

Sneg mrzel pokril je
ravnine, goré —
od glada umiram,
oj, meni gorje!

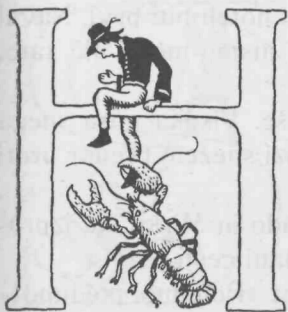
Ko pride spet vigred,
bom zopet vesel
in v gozdu vam pesmi
hvaležno bom pel.

Hinko Medič.

IVA:

Kje ste, dnevi veselja?

uda zima je bila tisto leto. Na oglu Paternostove hiše je naredila zamet, visok kakor gora. A malo naprej pri naši hiši je bila cesta suha in čista. Le kadar je burja zavriskala tam od Pečne rebri, je zakril droban sneg cesto, kakor bi zavihral prozoren pajčelan v zraku.

Možje, zaviti kakor Eskimi, noge v žakljevini, so kidali in razmetavali sneg. Da jih ni bilo kakor vrabcev v strnišču, bi jim burja sproti na-

nosila nazaj snega.

Mi otroci smo gledali skozi okno v belo naravno. Zdelo se nam je tako lepo, da nam je srce vriskalo neskaljenega veselja. Najrajši bi bili skočili na cesto naravnost tja na vrh zameta.

Na nasprotni strani ceste so kukali izza zasneženih šip Paternostovi malčki. Vselej, kadar smo se spogledali, smo prasnili v smeh.

Bilo jih je lepo število, tako da ni bilo za vse prostora pri oknu. Vlado je seveda hotel biti prvi. A Zora, ki je posebno ljubila beli snežec, ga je vedno odrivala v stran.

Pravi dirindaj je bil zunaj. Kadilo in melo je, da je bilo veselje gledati. Burja je udarjala na svoj inštrument polnoglasno in godla zdaj veselo-razposajeno, zdaj žalostno-plakajoče... V zraku pa so plesali najdivnejši ples beli kosmiči s sneženimi muhami. Družili so se in trgali ter veselo se sukajoč padali na belo pregrnjeno zemljo.

Takrat so se odprla vrata, in pritekla sta v sobo Paternostova Mara in Vlado. Vlado je imel očetovo kučmo, ki mu je segala skoro do nosa. Mara pa je v naglici zgrabila pisano odejo s postelje in se zavila vanjo. Ušla sta z doma skozi kuhinjska vrata na dvorišče in naravnost k nam.

»Hura!« smo zaklicali veseli, se prijeli za roke in zarajali okolo mize. Vlado in naš Mirko pa sta začela ono:

„Mi smo mi, mi smo mi,
smo iz Postojnce doma...“

»Iz bele Postojnce!« smo zakričali, zavriskali in papirnate kepe so zašumele v zraku.

Naša mama je prihitela vsa preplašena gledat, kaj je. Mislila je menda, da je prišla sama burja z vsem svojim vriščem in truščem v našo sobo.

Sprejeli smo jo z veselim kričem, potisnili jo v naš krog in zaplesali okolo nje:

„Kolo, kolo, kolovrat,
vsakdo pleše z nami rad!“

Hote ali nehote nam je morala pomagati uganjati burke.

Še bi ne bila uboga mama rešena nas porednežev, da ni tam nekje zunaj tako lepo zacingljalo. Kakor bi se bližal sam sveti Miklavž.

Hipoma smo bili pri oknu, da bi videli. Vsi smo hoteli biti prvi. Naval Bolgarov na Lozengrad ni mogel biti hujši. Seveda nismo mogli nič zato, da smo razbili dve šipi.

Možje kidalci so prišli ravno do ogla naše hiše. Visoka gora snega je bila predrta. Burgerjeve sani so veselo drčale skozi sneženi predor proti kolodvoru.

Tudi mi otroci smo imeli lepe, velike sani. Vlado in Mirko sta izprožila misel, da bi šli poizkusit, kako se vozi po odkidani cesti.

Vsi smo veselo zaploskali z rokami in zaklicali: »Pojdimo, pojdimo!«

Toda kako priti venkaj! Mame smo se bali. Ona nas gotovo ne bi pustila, če bi jo tudi ne vem kako lepo prosili.

Po kratkem posvetovanju smo se odločili, da pojdemo skozi okno.

Toliko smo bili vendar pametni, da smo se zavili, kar največ mogoče. Pobrli smo vse šerpe in čepice, vse rute in ogrinjala, rokavice, očetovo suknjo in materino gorko jopico, sploh vse, kar je bilo mogoče najti v sobi. Tako smo se našemili, da je bilo več cunj kot nas. Dobro vem, da sem imela jaz trojne rokavice, namreč: svoje, materine in povrh še očetove.

Natihoma kakor tatovi smo se splozili skozi okno na cesto.

Mirko je privlekel iz drvarnice sani. Vlado je pa zapazil v kotu smrečico, ki je stala tam od Božiča. Prinesel jo je naplano. Navezali smo ji na vrh belega, modrega in rdečega papirja — slovensko trobojnico!

Srečno smo se naložili na sani, ko smo se že parkrat prekucnili v sneg. Bila nas je živa kopica. Pepi, ki je sedel zadaj, je vsak hip izginil v snegu. V sredi je sedela Tončka in držala smrečico.

Odpeljali smo se na veselo potovanje. Toda naše veselje ni trajalo dolgo.

Zapazili so pisano družbo Paternostovi, prihitela je na prag naša mama. Oj, groza! Tam nekje za šipo smo zagledali — debelo šibo. Zaslišali

smo glasove, ki nam niso obetali nič dobrega.

Razpršili smo se kakor jata kokoši, kadar prileti med nje kragulj.

Paternostova dekla je pobirala po snegu ogrinjala, ki smo jih izgubili pri begu.

Mirko je ves pobit vlekel prazne sani. V snegu je pa tičala in jokala mala Vida, ki se ni mogla rešiti iz svojega omota.

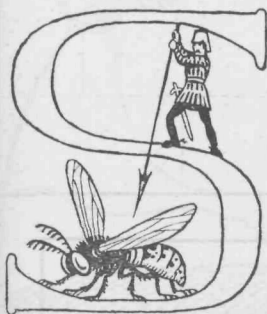
Doma smo pa peli — novo mašo. Ne vem, kje je močnejše padalo, pri Paternostovih ali pri nas. Menda najbolj po meni, ki sem bila najstarejša.

Vendar je bilo lepo takrat. Kje ste, dnevi čiste radosti?!

JANEZ BLEIWEIS:

Iskrice življenja.

olnce še ni zašlo, ako se je skrilo za oblake. Tudi sreča naša še ni vselej izginila, ako se mislimo nesrečne.

*

Solza otožnega srca je dostikrat kapljica, ki skozi njo človek šele zagleda mavrico prihodnjega veselja.

*

Luna mila, enaka se mi zdiš pravemu prijatelju; vidimo te šele, ko je solnce naše sreče šlo za goro.

*

Kdor išče stanovitnega veselja v hrupu sveta, je že izgrešil pravo pot do njega.

*

Kakor megle in oblaki le iz zemlje izvirajo, tako izhaja tudi nesreča naša večjidel le iz nas samih.

*

Kakor se zvezde šele prikažejo, kadar noč nastopi, tako se šele razodeva v nesreči prava vrednost človeka.

*

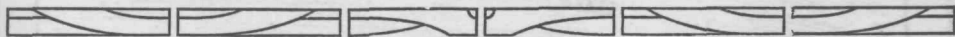
Ne tisti, ki domovino ljubi v sreči, je pravi njen prijatelj, ampak tisti, ki ji ostane zvest v nadlogah.

*

Za vse imej roko na srcu, za enega le srce na roki.

*

Prijatelj, večkrat se podajaj v naročje mile čudapolne prirode. V njej neprenehoma šumlja studenec prave modrosti, ki iz njega zajema ranjeno srce tlažbo, pokoj in srečo.

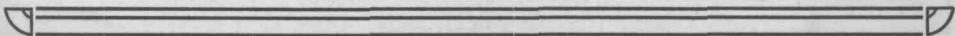
Zimska burja.

*Burja, burja, oj, ne brij,
o, kako nas mraz pretresa,
in se vijejo drevesa,
kadar, burja, zaječiš!*

*Beži, mrzla, huda burja,
beži daleč za goró
in se več nam ne prikaži,
da nas stresalo ne bo!*

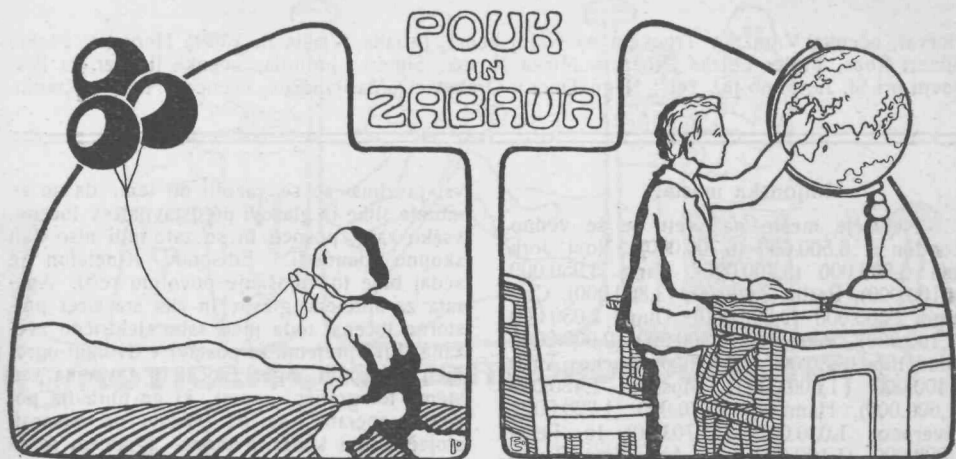
*Hitro burja je bežala,
zvijalo se je drevo,
ali je pred njo bežalo,
ali je hotelo z njo?*

Jan Reginov.

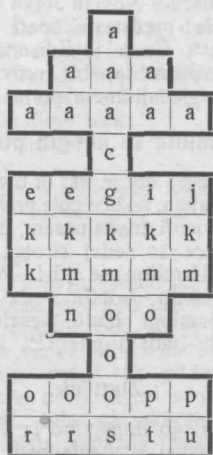

Bežimo od pijanca!

Besedna uganka.

Sestavil Uroš Žun.

Besede značijo :

1. samoglasnik,
2. žensko krstno ime,
3. tekočo vodo,
4. samoglasnik,
5. ujedno ptico,
6. veliko avstrijsko mesto,
7. glodaško,
8. del človeškega obraza,
9. samoglasnik,
10. moško krstno ime,
11. mlado domačo žival.

Besedi po sredi dol značita ime slovenskega pesnika.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavice v podobah v prvi številki.

Kjer se preprata dva, tretji dobiček ima.

Prav so jo rešili: Punčuh Franci, učenec IV. razr. v Gor. Logatcu; Lušin Ciril v Ljubljani; Knapič Janko, učenec V. razr. na Vidmu; Knapič Elica, učenka meščanske šole v Krškem; Rudež Vlasta, učenka, grad Tolsti vrh; Valenčič Boris, učenec v Kranju; Zupančič Sava, Benet Lovro, učenca ljudske šole v Ratečah na Gorenjskem; Sinigoj Avgusta, učenka v Selah pri Slov. Gradcu; Pegan Sonja, učenka III. b razreda v Idriji; Skok Stanko v Domžalah; Samsa Stanko v Ilirski Bistrici; Nada Smole, učenka VI. razreda ljudske šole v Sevnici; Saša Ličan, učenec v Il. Bistrici; Leo Berlic, učenec III. razreda pri Sv. Trojici v Slov. goricah; Danica Müller v Celovcu; Furlan Anton, učenec IV. razr. v Novem mestu; Stanka

Horvat, učenka V. razr. v Trnovem na Kranjskem; Tatjana, Vlasta in Vidka Horvat v Ptuj; Simerl Roza, Fidler Lojzka, Roza in Micka Novak, Simerl Ljudmila, učenke II. razr. na Blagovni pri Št. Juriju ob juž. žel.; Nagú Dora v Orehovici; Marijan Rus, učenec II. razr. v Kranju.

Milijonska mesta.

Največje mesto na svetu je še vedno London s 6,500.000 (6,700.000). Novi Jork ima 5,200.000 (5,700.000), Pariz 3,950.000 (4,100.000), Berlin 3,600.000 (3,800.000), Chicago 2,500.000 (2,600.000), Dunaj 2,030.000 (2,100.000), Petrograd 1,800.000 (2,000.000), Filadelfija 1,650.000 (1,700.000), Buenos Aires 1,400.000 (1,600.000), Moskva 1,480.000 (1,600.000), Hamburg 1,170.000 (1,220.000), Liverpool 1,030.000 (1,070.000) in Pešta 1,020.000 (1,100.000). V Aziji ima Tokio 2.250.000, Osaka 1,300.000, Kanton 1,200.000, Kalkuta 1,200.000, Peking in Bombay 1,000.000, Carigrad 1,100.000 (pred izbruhom vojne). V oklepaju so številke za l. 1912.

24urna določitev dnevnega časa.

Švicarski zvezni svet je sklenil, da uvede pri prometnih zavodih štetje dnevnih ur do 24, kakor je že uvedeno v Italiji, Franciji in Španiji. To se bo zgodilo pa le, ako namepravajo tako uvedbo tudi v Avstriji in na Nemškem. V to svrho so dobila poslaništva na Dunaju in v Berlinu poziv, naj pričnejo tozadevna posvetovanja, da se z novim štetjem prične že s 1. oktobrom 1913 ali pa s 1. majem 1914. Imajo upanje, da se bodo pogajanja uspešno razvila.

Sveče za tatove, da so varni pred policijo.

V guberniji Novgorod v Rusiji so našli v gozdu usmrčena dva dečka v starosti 4 in 6 let. Iz teles so bila pobrana čreva, srce in obisti. Dognali so, da so oba dečka umorili tatovi, ki verujejo, da sveče, napravljene iz otroških črev, src in obisti, obvarujejo tatove pred policijo, tako da jih na noben način ne more vloviti. Policija jih sedaj pridno išče in jih najbrže dobi v svoje roke vključ ob onih svečam!

Edisonova najnovejša iznajdba.

Že dalj časa so se vršili poizkusi, da bi se združila kinematograf in fonograf; toda

vsi poizkusi so se razbili ob tem, da so se morale slike in glasovi predstavljalcev ločeno, vsako zase, posneti in se zato tudi niso dali skupno ponoviti. Edisonov Kinetefon je sedaj baje to vprašanje povoljno rešil. Aparata za sprejem glasov in slik sta sicer prostorno ločena, toda med sabo električno zvezana. Pri sprejemu se postavi v dvorani ogromen fonogram, čigar zvočni lij zavzema vso steno, fotografični aparat, ki ga upravlja poseben operater, se pa postavi na nasproti stoječi drugi konec dvorane. Igralcem se ni treba prav nič zmeniti za ta dva aparata, marveč pojo in igrajo čisto svobodno. Pri kinetefonski predstavi se kinoaparat postavi na galerijo (v prostoru za občinstvo); kinematografske slike se kažejo na platnu, za katerim stoji fonograf, ki je s kinoaparatom električno zvezan kakor ob sprejemu. Vsaka zmeda ali netočnost je izključena. V Edisonovem gledališču v Novem Jorku bo v kratkem kinetofonična predstava opere „Faust“ in „Troubadour“. Če se je Edisonu ta iznajdba res docela posrečila, bo povzročila velik preobrat na gledališčnem polju.

Usmilite se ubogih ptičic!

„Vse belo; dol je bel in breg . . . Uboge ptičice zmrzujejo, nožice gole privzdigujejo. . .“ Tako nam govori znana pesem, in res je tako! Uboge ptičice so sedaj sirote: zebe jih in lačne so! Usmilite se jih! Potresajte jim zrnc in krušnih drobtinic, da ne poginejo gladu! Spomladi bodo veselo žvrgolele: „Hvala vam, ljubi prijatelji!“

Zlati uk.

Ljubi svojo domovino iz vsega svojega srca! Prizadevaj si v mladosti, da se usposobiš za moška leta, da boš vrl sin in vrla hči svojega naroda! Domovino moraš ljubiti z dejanji! Živi pošteno, delaj marljivo, zakaj z lenuhi in nepridipravi ni domovini nič pomagano!

Veseli dogodki iz naše šole.

V šoli obravnavajo človeško telo. Učitelj kaže otrokom posamezne dele telesa na stenski sliki, Franček to ponovi pa pravi: „Možganov vam pa ne morem pokazati, ker jih nimam.“

*

Učiteljica: „No, seveda, Janez, ti si zopet lenobo pasel.“

Učenec: „O ne, samo kozo.“

Avgusta Šinigojeva, učenka 5. šol. I. v
Sele-Vrhah (Štaj.):

Otroka v gozdu.

I.

Nekoč sta šla dva otroka, deček in deklica, sin in hči uboge vdove, v gozd, nabirat jagod in drv. Že se je mračilo, pa nista dobila nič, razen nekaj suhljadi; kar se prikaže možiček in jima reče:

„Kaj iščeta tukaj?“

Deček reče:

„Oh, že od poldne sva tukaj v gozdu in iščeva jagod in suhljadi, pa ne moreva ničesar najti.“

Možiček reče:

„Pojdita z menoj, pokažem vama tak kraj, kjer je polno jagod in drv.“

Otroka se branita, češ, da je prepozno; ali nazadnje se vendarle vdasta in gresta z njim. Ne hodijo dolgo, že pridejo na tak kraj, kjer je bilo dosti jagod in drv. Hitro začneta nabirati. Bila sta tako zatopljena v nabiranje, da nista zapazila, kdaj je odšel možiček. Ko napolni deklica košarico z jagodami in ima deček že dovolj veliko butaro drv, se ozreta naokrog in z grozo zapazita, da sta na popolnoma neznanem kraju. Iščeta možička, pa tega ni bilo več nikjer. Začneta se jokati in tavati po gozdu, pa ne moreta dobiti več pota, po katerem sta prišla.¹ Ko sta bila že trudna, reče deklica dečku:

„Veš kaj, bratec, od naju ni bilo prav, da sva se dala zavesti in s tem gotovo provzročujeva ubogi mamici dosti skrbi; sedaj pa ni mogoče si več pomagati, trudna sva, in drugega ni storiti, kot da leževa pod gosto drevo in zaspiva. Najin angelček varuh naju bo že varoval, da se nama ne zgodi nič žalega.“

Deček odvrne:

„Prav praviš, ljuba sestra, to res ni bilo prav od naju, da sva se dala zavesti, zatorej res

ne kaže nič drugega, kot hitro poiskati tak kraj, kjer je več gos ih dreves skupaj, da bi midva ne bila mokra, če pride nevihta.“

Hitro gresta iskat in kmalu najdeta pripraven prostor. Ker sta bila trudna, kmalu zaspita.

Sladko spavajta!

II.

Na domu so bili v velikih skrbah, kam sta se zatekla otroka. Mati je poslala na vse strani ljudi, ju iskat. Vsi so se vračali brez njiju in brez poročila o njiju. Bili so v čedalje hujših skrbah.

Bilo je proti jutru, ko zagledajo moža, ki je korakal proti njim, držeč za roko dva otroka. Ko ju spoznajo, jim tečejo naproti in se jih jako razvesele.

III.

Otroka sta namreč vso noč dobro spala. Ko se prebudita, začneta zopet iskati poti. Ne iščeta dolgo, ko pride mož in ju vpraša:

„Kaj delata tukaj?“

„Izgubila sva se.“

„Od kod sta?“

„Iz trga P.“

„Ta trg mi je znan in ker me vede opra-
vek ravno v ta trg, lahko gresta z menoj.“

Otroka sta vesela šla z njim. Ko prideta v hišo, jim pride naproti mati, ki je vesela, da sta prišla.

Čez nekaj časa pride tudi tisti mož v hišo in vpraša:

„Ali ste vi Marjeta P.?“

„Da,“ odgovori mati.

„Potem vam prinašam veselo vest.“

„Kakšno?“

„Nate pismo!“

Mati, prebravši pismo, reče otrokoma:

„Draga otroka, konec je naše bede. V tem pismu je pisano, da je v daljnem kraju umrl neki sorodnik in nam zapustil vse svoje veliko imetje.“

¹ Podoba tega prizora priobči „Zvonček“ v prihodnji številki. — Uredništvo.

Hvalili so Boga in se kmalu nato preselili na veliko posestvo, kjer so še dolgo časa živeli.

Povodnji mož.

Bajka izpod Sv. Uršule.

Pod hribom Sv. Uršule (Plešivec, ki meri 1700 m) je bilo v davnih časih jezero, v katerem je prebival povodnji mož.

Nekoč je bil v hudih skrbeh, kako bi vodo iz jezera spravil; sode je že imel, živine pa ne. Kar se spomni, da je tam blizu kmet, ki ima lep jarem volov.

Ponoči je šel v njegov hlev, vzel vole in jih odpeljal.

Dva dni in dve noči jih je imel, potem jih je pa nazaj pripeljal in jima privezal na vsak rog mošnjo, polno denarja.

V tem so b li pri dotičnem kmetu v nemalih skrbeh, kam sta šla vola. Kako so se začudili, ko jim pride tretjega jutra hlapec povedat, da sta vola v hlevu in da imata vsak na vsakem rogu težko mošnjo. Hitro tečejo pogledat in vidijo, da je res tako. Od tistega časa ni videl nihče več jezera in ne povodnjega moža, ki je bil v velik strah otrok.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Dolgo sem si želel biti naročnik „Zvončka“. Ko sem ga prvokrat dobil, sem kar vriskal od veselja. Dolgo ga ni bilo, se je pač zamudil, kakor časih vlak. Da ga le imam, to me veseli. Sedaj sem še v tretjem razredu ljudske šole. V jeseni pojdem v gimnazijo. Najrajši bi bil profesor. Vem, da se še moram dosti učiti. Učenje pa me veseli. Posebno rad pojem. Tudi gosli bi rad znal, toda začetek je težaven. H koncu Vas lepo pozdravljam in Vas prosim, da tudi name ne pozabite v svojem koticu!

Leo Berlic,
učenec III. razr., Sv. Trojica v Slov. goricah.

Odgovor:

Ljubi Leo!

Tvoje odkritosrčno veselje napravlja tudi meni veliko radost. Ko bi bil le vsi naročniki v tem pogledu Tebi enaki! In jaz mislim, da tudi so! Saj kaj more otroka bolj veseliti, nego lep list, ki je njemu namenjen. — Praviš, da bi rad postal profesor. To se lahko zgodi, treba je samo vztrajnega dela in učenja.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Kakor vidim, se malo učencev iz Bele Krajine oglašja v Vašem koticu. Ako Vam je všeč, Vam pišem.

Dve leti je, kar smo se preselili iz Gradca na Krupo. Ta grad je kupil moj papa od barona Abfalterna.

Ker bi moral od tu predalet v šolo, mi je moj papa preskrbel domačega učitelja. Star sem devet let.

Ko bom koncem šolskega leta napravil izkušnjo čez četrti razred in sprejemno izkušnjo za srednjo šolo, bi rad obiskoval realno gimnazijo. Prav rad bi vedel, če bo z drugim šolskim letom taka gimnazija v Ljubljani. Zato Vas najvljudneje prosim, odgovorite mi na to vprašanje.

Pričakujoč prav gotovo in kaj kmalu Vašega veleecenjenega odgovora, Vas pozdravlja Vaš

Julij Mazelle,
privatist IV. razreda.

Odgovor:

Ljubi Julij!

Res je, da mi prihaja iz Bele Krajine prav malo, da, najmanj pisem, kakor bi tamkaj ne poznali „Zvončka“. Zato pa sem Tvojega pisemca tem bolj vesel. Bodo li s prihodnjim letom osnovali v Ljubljani realno gimnazijo, tega ne vem. Pri nas Slovencih gre silno počasi s takimi koristnimi rečmi. Kadar pa kaj gotovega zvem, Ti takoj sporočim.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že večkrat sem se Vam namenila pisati, ali zmerom sem si mislila: bom že drugikrat pisala. Ali sedaj sem spoznala, da ni nič z odlaganjem.

Hočem Vam sedaj kratko pismo pisati: Jako rada prebiram „Zvonček“. Ali žalibog že tri mesece ni prišel. Jaz ga več ne dobivam, dobim ga iz šole. Pri Sv. Jerneju sem ga dobivala sama. Živijo mi še stari oče in stara mati. Starši mi tudi še živijo. Imam tri sestre: Verico, Nadico in Marijo Ano. Eden je pa že umrl. Eden pa, Borček, je šele tri leta star. V šolo hodim jako rada. Najrajša se učim nemško in verouk. O priliki več.

S spoštovanjem

Avgustka Šinigojeva,
v Selah pri Slovenjem Gradcu.

Odgovor:

Ljuba Avgustka!

Ako hočeš dobivati „Zvonček“ vsak mesec. je samo eno sredstvo: naroči se nanj! Ker imaš tri sestre in enega bratca, bodo pač vsi s Tabo vred veseli, če prihaja naš list vsak mesec na Tvoje ime. Le prosi svoje starše!

